

Uppt. av P. J. H.

Anmärkingar:

efter Bäla - Sissau.

i Friarystofta.

Pholey S.H.

Tross

straff.

(4 sid)

Det torge utmed Glimålsrörvägen, som mi-
 for brukat och som sig efter hans död bebodt,
 brukar i regel benämnas Bälatorget. Min
 far kallades också Bäla - Pettern. På den höga
 backen, alldeles söder om huset och utmed
 själva vägen, ligger nämligen ett bäl, be-
 stående av kristen och ris, som under tiden
 var lopp sommarfört. Ingen ^{av äldre gick} ~~gick~~ där
 förle åt att offra en krist eller en sten
 på det somma till den där avlidnes min-
 ne. En person har nämligen kommit tillbaka
 i tiden där omkring. Det finnes två
 berättelser härom, som min mor och mor-
 mor brukade omtala. Den ena av dessa
 lyder sålunda.

Långt tillbaka i tiden, då Glimåls
 skulle ha sina första kyrkklockor, beställde
 man dessa hos en klockgjutare i Rögren-
 hävern. Där arbetade då en gesäll, som var

(4 sid)

Endigt en annan berättelse, som jag också hört uttalas i min barndom var det en gång tvänne bröder, som hade Ingelmannsöden i det midt emot belögra Killinge. De blevo stora vänner, varvid den ene av dem lämnade gården och gav sig till snorska-vard. Under ett par års tid var hon med dessa och besöck därvid många värbrott. Den andre brodern, som var svensksvänligt drinnad, hade satt sig i sinnet, att ge honom en minnesbetyg, så att hon måste upphöra med sitt röva-reliv.

En gång då denne fött sprinja att han var på väg från Borley uppåt Glin-åkra, passade hon på honom vid Bäl-labacken. Där var då en stor och mörk skog, varpå hon hade lätt för att gömma sig i snären. Just då snorskanen kommit upp för krönet på backen, avlossade brodern emot honom ett skott, som gjorde att hon segnade ned på marken och blev död. Sedan beträffade man platsen med ett käl av ris. Så berättade de gamle, men vilken av dessa berättelser, som är mest sann kan jag icke svära för.

född i Glimåkra socken. Han tyckte nu att
 hans gamla sockerbor skulle ha en löska,
 som överträffade de andra, som fanns i
 närbelägna kyrkor. För ändamålet lät
 han gjuta flera silver i densamma
 än han hade rätt till. När på klocksan
 var förändig och skulle avhömtas av socken-
 mönnen blev det bestämt att gesällen skulle
 följa med och kringa upp den i tornet
 eller klockstapelns samt orlösa provin-
 ga den. När detta beslutet var lyndet så
 skarpt, att det hördes ända till Kojen-
 hannu. När mästaren där hörde klock-
 klängen från Glimåkra förstod han att
 gesällen varit oärlig. Han skyndade
 därför iväg dit för att fördraga flera be-
 tidning eller orlösa kräva klockan till-
 baka. På klocksan nedanför vårt mätte
 han nu gesällen, som han genast still-
 de till ansvar för sin oärlighet. Han
 kom så brådstörtad på honom att gesäl-
 len visste icke vad han hertill skulle
 vara. Mästaren blev allt argare och det
 upprätade slutade med att han slutligen
 tog upp sin kniv och stak icke i själ gesällen.
 Det Kungboende folket kostade sedan upp
 ett bål över platsen, där dödets timat.

Uppt. av P. J. M.

Anmärkingar:

efter Båla - Lissan

i Friqgatofta.

Foll.

Det finnes en kulle strax invid man
kommer till Hittorp, som kallas Kalk-
kali. I denna bodde jordens troll. När
männan bodde sålunda outela, att
särje julaften var kullen iförig upplyftad
på guldstättor, medan trolle med livak
hust ~~trist~~ dansade under densamma.
Hästarna ha ofta brukat fösa och vä-
nos för de vörparande, som här kört
fram, och många kvinnor har möt
gätt av, för att toga kullstolarna
avigt på den invid man lysats
komma förle. Det visar ju tydligt,
att trolle finnes där än i denna dag.